

18 juni 2017
(viering heilig Avondmaal)

IK GELOOF: DE GEMEENSCHAP DER HEILIGEN

Bijbellezing: Handelingen 2, 37-47

Voordat wij straks Avondmaal gaan vieren, zullen wij de geloofsbelijdenis opzeggen. Dat is een vast gebruik in de kerk: wij belijden ons geloof, wij richten ons met ons hart en ons hoofd op God, wij wijden ons daarmee aan de Here God..., voordat wij het brood en de wijn zullen ontvangen als tekenen van het lichaam en het bloed van Christus. ... Welnu, bijna aan het einde van die geloofsbelijdenis belijden wij dat wij geloven in de gemeenschap der heiligen. Het is bijna aan het einde van de geloofsbelijdenis, waardoor je er misschien niet eens op let..., de woorden zijn voor een vaste kerkganger ook gewoon vertrouwd..., maar wat zeg je eigenlijk als je de kerk een 'gemeenschap van heiligen noemt'? Nou, daar wil ik, voorafgaande aan de Avondmaalsviering, iets over zeggen, mede naar aanleiding van wat wij uit Handelingen 2 hebben gelezen.

Een gemeenschap der heiligen. Kan je dat zomaar zeggen over je gemeente, over de kerk, of over deze kerkdienst met elkaar? Waarom heilig? Zijn wij heiligen?

De kerk, de gemeente als een gemeenschap der heiligen... Voor je het weet verzanden wij in de discussie over dat christenen soms helemaal niet zo heilig zijn. Iedereen kent wel zijn of haar voorbeelden van vaste kerkgangers: keurig aan de buitenkant, maar je moest eens weten... niet heilig, maar schijnheilig. Een gemeenschap van heiligen? ... Een christen leeft inderdaad lang niet altijd beter dan een niet-christen. Misschien zijn er daarom ook wel jongeren in de kerk die zich afvragen of zij die hele kerk wel nodig hebben. Er zijn zoveel mensen buiten de kerk die echt heel verantwoordelijk leven, die zich inzetten voor de anderen... en op hun eigen manier geloven...: wat is daar verkeerd aan? En wij belijden hier in de kerk, ook straks weer: 'ik geloof de gemeenschap der heiligen'. ...

Iemand heeft eens geschreven: **'de gemeenschap der heiligen' begint bij de Avondmaalstafel.**

De gemeenschap der heiligen begint aan de Avondmaalstafel. Als wij hier straks aan tafel gaan plaatsnemen om het Avondmaal te vieren, dan schrijden niet de vrome, geweldige gelovigen statig naar voren, terwijl de rest moet blijven zitten in de kerk. Nee, je mag straks naar de Avondmaalstafel komen, omdat je niets beter bent dan de mensen die buiten de kerk op dit moment met allemaal andere

dingen bezig zijn. Het enige verschil met buiten de kerk is: buiten de kerk worden menselijke fouten en gebreken vaak verbloemd: 'ik kon niet anders'. 'Het heeft te maken met die anderen die'. 'De situatie was zo ernstig, dat je mij niet kunt kwalijk nemen dat...' Allemaal argumenten waarachter mensen zich vaak verschuilen. Hier in de kerk komen wij echter achter de bosjes van argumenten vandaan..., en stappen wij eerlijk en eerbiedig naar voren... en zeggen wij eerlijk tegen de Here God: 'Heer, ik vind het toch soms zo lastig om te geloven'. 'En Heer, ik vind het soms nog moeilijker om als christen te leven, mijn hart is vaak bij zoveel andere dingen'. 'Heer, ik ben zo zwak, die verleidingen die ik ken en die slechte gedachten..., ze komen steeds weer terug'. 'Heer, U met heel mijn hart dienen en liefhebben... mijn hart heeft daar vaak gewoon de rust niet voor.... en mijn naaste liefhebben als mijzelf, daar heb ik soms gewoon geen zin in'. Zo gaan wij naar de Avondmaalstafel: als heel gewone mensen..., als zondaren..., als mensen met gebreken, als mensen – laten wij het maar gewoon eerlijk zeggen – met schuld, met schaamte, mensen die steeds weer vastlopen, mensen die lauw zijn... die echt een heel eind van God verwijderd zijn geraakt... Maar hier aan tafel wordt de gemeenschap der heiligen geboren. Want die heel gewone, kwetsbare mensen, die wij zijn..., die mensen die met zichzelf vastlopen en de heilige God niet onder ogen kunnen zien..., die mensen mogen hier Christus ontmoeten. Die mogen hier eten van het brood en drinken van de wijn en op deze manier deel hebben aan Christus. Deel hebben, dat betekent: het mag van jou worden. Zijn liefde. Zijn vergeving. Zijn offer voor jou tot in de dood. Het mag van jou worden, zo zeker als je het stukje brood opeet en een slok wijn opdrinkt. Het mag je hele bestaan vullen. De heilige God wil je erbij betrekken. God wil je er vanmorgen in mee nemen: Zijn genade is voor jou bestemd. Zijn eeuwige liefde is voor jou bestemd. Hij wil het je geven en je leven van binnenuit reinigen, helen en vullen met Zijn Geest. De heilige God wil je dat allemaal geven.

En daarom worden de mensen van de gemeente heiligen genoemd, want 'heilig' betekent 'afgezonderd'. Je wordt een moment uit het dagelijkse leven getrokken. Je wordt uit deze wereld met alle duisternis die daarin is geroepen... om vanaf nu bij God te horen. Je wordt getrokken, geroepen... vanmorgen staat ook voor u de tafel klaargemaakt...

Zoals de priesters in de tempel vroeger heilig waren... en zelfs de potten en de pannen in de tempel heilig waren... niet omdat zij zo anders waren dan de mannen buiten de tempel en het gewone vaatwerk in de keukastjes..., maar omdat zij zo dicht bij God mochten zijn..., daarom waren zij heilig.

Het is jammer dat het woord 'heilig' in de kerk en ook daarbuiten vaak zo'n heel andere betekenis heeft gekregen. Heilig, dat betekent zoiets als 'uitblinkend in

vroomheid', 'altijd volgens de regels leven', misschien ook wel een tikkeltje 'zweverig' en 'niet van deze wereld'. 'Heilig', dat lijkt wel een soort verklaring omtrent gedrag, een VOG, zo'n bewijs dat vrijwilligers bij organisaties tegenwoordig moeten kunnen aantonen. Maar een gemeenschap der heiligen is zo totaal iets anders...: de gemeenschap der heiligen leeft niet van de eigen prestaties, maar van cadeaus. Zij deelt met elkaar het allergrootste geschenk ooit: Jezus' offer voor onze zonden... en het nieuwe leven met Jezus, in de kracht van de heilige Geest, onderweg naar Gods toekomst.

Wij mogen een gemeenschap der heiligen zijn. En vanmorgen mag dat extra mooi zichtbaar zijn door deze bijzondere maaltijd. Wij mogen een gemeenschap der heiligen zijn, omdat wij het grote geschenk hebben ontvangen om heel dicht bij de Here Jezus te mogen zijn. Je mag zo dicht bij Hem zijn, dat je Zijn hart vol liefde hoort kloppen.... en dat je in dat brood en die wijn Zijn eigen lichaam en bloed mag zien, dat Hij voor jou heeft gegeven. Samen zo dichtbij bij het hart van God. En daarom heilig. Afgezonderd. Geroepen. Gemeenschap der heiligen.

Iets daarvan zien wij ook in Handelingen 2. Die eerste gemeente was echt niet een volmaakte gemeente hoor, ook al zou je die indruk misschien krijgen. Als je gewoon het boek Handelingen doorleest, zal je zien dat die eerste gemeente steeds meer op een doorsnee-gemeente met alle discussies en verschillen gaat lijken. De mensen van toen waren niet stuk voor stuk grote heiligen. Maar toch: een gemeenschap der heiligen. Samen hadden zij deel aan die heilige liefde van God, Zijn vergeving, Zijn genade. En dat had zijn uitwerking! Die liefde deelden zij met elkaar! Die vergeving en genade gunden zij elkaar! Prachtig hoe ze elkaar steeds weer opzochten. Dagelijks! Mensen die eerst geen voet bij elkaar op de deurmat zetten, waren nu samen vaste Avondmaalsgangers geworden. Prachtig hoe zij samen aan tafel zaten:

terwijl zij voorheen nog tot verschillende klassen, rangen en standen behoorden. Prachtig hoe zij eenvoudig en nederig zijn waren: al die dingen van 'ik dit' of 'ik dat', of 'hij sus' of 'hij zo' vielen weg. Dat was niet meer belangrijk... Lukas schrijft: zij braken van huis tot huis brood - zij vierden dus samen het Avondmaal - ... , en namen gezamenlijk voedsel tot zich, met vreugde en in eenvoud (eenvoudigheid, nederigheid) van hart.

Dat is de gemeenschap der heiligen die hier vandaag de kerkdiensten mag houden en met elkaar aan tafel mag zitten. Mensen die niets beter zijn dan de mensen buiten de gemeente. Waarom dan gewoon niet buiten deze kerkmuren op je eigen manier geloven? Omdat hier de gemeenschap der heiligen mag zijn. Die vreemde groep mensen met al hun rariteiten en ongemakken... die samen een gemeenschap mogen zijn. Die samen mogen delen. Samen mogen delen van het brood en de wijn, van de liefde en genade van Christus.

Wees zuinig op de gemeente, alsjeblieft! Samen mogen wij een gemeenschap der heiligen zijn. Omdat wij ons geroepen weten. Omdat God ons hart onrustig heeft gemaakt. Omdat God ons in Zijn nabijheid wil laten delen, liefhebben en genieten. Wij staan hier op heilige grond, gegrond in Gods heilige liefde... liefde in en door de Here Jezus Christus.

Samen met de heiligen die ons Zijn voorgedaan, die al bij God zijn... en de broeders en zusters over heel deze aarde mogen wij een gemeenschap zijn, een gemeenschap rondom het kruis, een gemeenschap der heiligen. Wij leven van het brood dat wij uit Zijn doorboorde handen mogen ontvangen. En wij zien uit naar het moment dat die gemeenschap der heiligen niet meer bedreigd en besmeurd zal zijn, maar volkomen rein, vol vreugde, eeuwig en volmaakt.

